

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 10C/91/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112219432
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavel Rohárik
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2016:6112219432.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica, rozhodujúc sudcom JUDr. Pavlom Rohárikom, vo veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., 851 02 Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni G. J., X.. XX. C.Z. XXXX, L. L. L., G. XXX/X, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, 080 05 Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie sumy 4.049,64 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi sumu 2.589,84 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 2.735,84 Eur od 15. decembra 2009 do 3. mája 2010, zo sumy 2.720,84 Eur od 4. mája 2010 do 25. júna 2010, zo sumy 2.705,84 Eur od 26. júna 2010 do 4. augusta 2010, zo sumy 2.690,84 Eur od 5. augusta 2010 do 18. októbra 2010, zo sumy 2.660,84 Eur od 19. októbra 2010 do 26. apríla 2011, zo sumy 2.650,84 Eur od 27. apríla 2011 do 28. júna 2011, zo sumy 2.625,84 Eur od 29. júna 2011 do 9. augusta 2011, zo sumy 2.619,84 Eur od 10. augusta 2011 do 28. septembra 2011, zo sumy 2.609,84 Eur od 29. septembra 2011 do 14. novembra 2011, zo sumy 2.599,84 Eur od 15. novembra 2011 do 12. decembra 2011 a zo sumy 2.589,84 Eur od 13. decembra 2011 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku súd návrh zamietá.

Odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 135,32 Eur (súdny poplatok) a v sume 479,07 Eur (trovy právneho zastúpenia) na účet právneho zástupcu navrhovateľa, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

odôvodnenie:

Navrhovateľ žiada uložiť odporkyni zaplatiť mu sumu 4.049,64 Eur s príslušenstvom titulom dlhu zo zmluvy o úvere.

Rozsudkom č. k. 10C/91/2012-87 zo dňa 3. septembra 2013 súd návrh zamietol. Nárok navrhovateľa povžoval za premlčaný podľa § 101 Občianskeho zákonníka, lebo celý dlh odporkyne sa stal splatným dňa 21. marca 2009 a návrh bol podaný na súd až po uplynutí trojročnej premlčacej doby, dňa 9. augusta 2012. Súd posúdil predložené uznanie dlhu ako neprijateľnú podmienku, lebo bolo odporkyni len podsunuté navrhovateľom na vopred predtlačenom formulári, a preto nespôsobillo predĺženie premlčacej doby o 10 rokov v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudok tunajšieho súdu uznesením č. k. 15Co/239/2014-123 zo dňa 11. novembra 2014 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru odvolacieho súdu treba premlčanie posudzovať podľa Obchodného zákonníka (§ 387 a nasl.), lebo ide o zmluvu o úvere ako tzv. absolútny obchod

podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník treba aplikovať aj na uznanie záväzku, lebo Občiansky zákonník tento inštitút nepozná. Ide o zákonom predpokladaný a dovolený inštitút, preto nie je žiaden logický dôvod, prečo by nemohol byť používaný a mal by byť vyhlásený za neplatný právny úkon. Záverom odvolací súd uviedol, že zmluva o úvere neobsahuje všetky predpísané náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z., a poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

Pretože sa právny zástupca vedľajšieho účastníka pojednávania nezúčastnil, konal súd konal v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v jeho neprítomnosti a vykonal dokazovanie vypočítaním právneho zástupcu navrhovateľa a výsluchom odporkyne, oboznámením sa s písomnými podaniami účastníkov, zmluvou o úvere, obchodnými podmienkami pre úver, platobnou históriou, oznámením o postúpení pohľadávky, dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku, pričom zistil nasledovné:

Odporkyňa uzavrela so spoločnosťou GE Money, a.s., IČO: 17 324 220 (ďalej len „pôvodný veriteľ“) dňa 23. júna 2008 zmluvu o úvere, na základe ktorej jej mal pôvodný veriteľ poskytnúť sumu 2.987,45 Eur (90.000,- Sk), ktorú sa zaviazala vrátiť v 72 mesačných splátkach po 62,90 Eur (1.895,- Sk) vždy k 23. dňu v mesiaci. Podľa platobnej histórie poskytol pôvodný veriteľ odporkyňi sumu 2.987,45 Eur (90.000,- Sk) dňa 23. júna 2008 a odporkyňa mu čiastočnými úhradami 4 x 1.895,- Sk zaplatila spolu len sumu 7.580,- Sk, teda 251,61 Eur s poslednou úhradou dňa 27. októbra 2008. Pretože bola odporkyňa v omeškani s viac ako troma splátkami, pôvodný veriteľ celý úver v zmysle obchodných podmienok (bod 7.) zosplatnil ku dňu 21. marca 2009, čo je v platobnej histórii označené položkou ako položka „zrieknutie sa budúceho poplatku za vedenie účtu“. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 14. decembra 2009 vyplýva, že pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere navrhovateľovi, čo podľa podacieho hárku oznámil odporkyňi písomne poštou zaslaním na jej adresu dňa 11. januára 2010. Dňa 8. apríla 2011 odporkyňa svoj dlh písomne voči navrhovateľovi v sume 2.808,79 Eur na istine uznala a zároveň sa dohodla s navrhovateľom na splátkach vždy k 15. dňu v mesiaci bez uvedenia výšky splátky.

Súd viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu opätovne skúmal premlčanie žalovanej pohľadávky. Odvolací súd síce uviedol, že v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka predstavuje zmluva o úvere tzv. absolútny obchod, a preto treba posudzovať premlčanie podľa § 387 a nasl. Obchodného zákonníka, ale od jeho rozhodnutia došlo k zmene právnej úpravy a s účinnosťou od 1. apríla 2015 sa v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské zmluvy použijú vždy prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, hoci by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Toto ustanovenie sa má pri absencii prechodných ustanovení aplikovať aj na vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou (rozhodnutia NS SR 3MCdo/12/2014, 3MCdo/14/2014). Súd posúdil uzavretú úverovú zmluvu pôvodného veriteľa a odporkyne ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, lebo pôvodný veriteľ vystupoval pri jej uzatváraní v pozícii dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (jeho predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov - nebankovým spôsobom) a odporkyňa v pozícii spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka (podľa zmluvy nekonala v rámci svojej obchodnej ani podnikateľskej činnosti). Preto treba na posúdenie otázky premlčania aplikovať § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Pôvodný veriteľ úver odporkyne pre neplatenie splátok zosplatnil ku dňu 21. marca 2009. V tento deň mohol pôvodný veriteľ vykonať svoje právo týkajúce sa celého úveru po prvý raz a od tohto dňa začala plynúť trojročná premlčacia doba v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá by uplynula dňa 21. marca 2012.

Súd sa zaoberal i platnosťou uznania záväzku. Uznanie záväzku podľa § 323 Obchodného zákonníka a uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka predstavujú obsahovo totožné právne inštitúty, v oboch prípadoch ide o jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi, ktorým prehlasuje, že jeho dlh v určitej výške v čase uznania trvá s následkom založenia vyvrátiteľnej právnej domnienky. Vzhľadom na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže súd v spotrebiteľských právnych vzťahoch aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, ale prednostne ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom ide o prípady konkurujúcich si zákonných ustanovení, keď pre rovnaký skutkový stav existuje rozdielna právna úprava v Obchodnom a Občianskom zákonníku, ako je to aj v tejto veci. Preto posúdil súd uznanie odporkyne podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

Podstatnými náležitosťami uznania dlhu je uvedenie dôvodu a výšky dlhu. Predložené uznanie obsahuje dôvod dlhu - zmluva o úvere s označením zmluvných strán (odporkyne a pôvodného veriteľa)

identifikovaná číslom a dátumom zmluvy (1083726740 zo dňa 23. júna 2008) i výšku uznaného dlhu (2.808,79 Eur), a preto je z formálneho hľadiska platné. Vedľajší účastník na strane odporkyne namieta, že ide o nekalú obchodnú prax navrhovateľa, lebo vyhlásenie, že pohľadávka navrhovateľa je premlčaná je sofistikovane skryté do textu uznania. Súd uvádza, že k uznaniu dlhu došlo dňa 8. apríla 2011, teda pred uplynutím premlčacej doby. Účinkom uznania dlhu je vyvrátiteľná právna domnienka, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom záväzku má uznanie takéto účinky len vtedy, ak ten, kto dlh uznal o premlčaní vedel. Ak vedľajší účastník vidí nekalosť praxe v skrytom prehlásení dlžníka o vedomosti o premlčaní dlhu, jeho argumentácia neobstojí, lebo dlh v čase uznania premlčaný nebol. Vedľajší účastník zároveň uviedol, že navrhovateľ predložil odporkyňi vyhlásenie o uznaní dlhu s dohodou o splátkach a ona musela, ak chcela dosiahnuť povolenie splátok dlhu, zároveň dlh uznať. Odporkyňa netušila, čo podpisuje a z jej strany išlo o nedostatok vôle uznanie urobiť, a preto je tento úkon neplatný v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na túto argumentáciu súd uvádza, že už zo samotného nadpisu vyplýva, že ide na o dohodu o splátkovom kalendári a zároveň o uznanie záväzku. V texte uznania a dohody sú pod bodom 1) identifikované strany (navrhovateľ a odporkyňa), pod bodom 2) je uvedené uznanie a pod bodom 3) dohoda o splátkach. Súd tiež poukazuje na rozsah dohody a uznania, ktoré obsahuje len 1 stranu textu A4, nejde o rozsiahly text (ako to býva napr. v prípade obchodných podmienok, do ktorých dodávateľ často zakomponujú rôzne neprijateľné podmienky), pričom celý text je písaný rovnakým typom a veľkosťou písma. Preto má súd za to, že tu nič nenaznačuje, že by navrhovateľ chcel uznanie záväzku „skryť“ do dohody o splátkach a odporkyňa nevedela, čo podpisuje, lebo uznanie dlhu je uvedené pred dohodou o splátkach, hneď za identifikáciou strán a celý text uznania je jasný a zrozumiteľný. Samotná pohnútkou odporkyne podpísať uznanie dlhu z dôvodu dosiahnutia splátkového kalendára nemôže spôsobiť neplatnosť tohto právneho úkonu. Súd poukazuje na názor odvolacieho súdu, že uznanie dlhu (záväzku) je zákonom predpokladaný a dovolený inštitút, preto nie je žiaden logický dôvod, prečo by nemohol byť používaný. Inak, ak by sme a priori považovali takýto právny úkon za nekalú prax, stratil by inštitút uznania dlhu úplne opodstatnenie. Dlžník môže mať viacej dôvodov uznania dlhu uznáva, napríklad vyhnutie sa okamžitému uplatneniu práva veriteľom na súde spojený s možnosťou dlh postupne splácať (ako tomu malo byť aj v danom prípade), s čím musí byť zákonite spojené aj predĺženie premlčacej doby, aby nedošlo k ukráteniu veriteľa, ktorého nárok by sa mohol pri postupnom splácaní dlhu bez súčasného predĺženia premlčacej doby premlčať. Preto súd považuje uznanie dlhu odporkyňou za platný právny úkon. Súd zároveň poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/28/2013 zo dňa 30. októbra 2013, ktorý posudzoval obdobné uznanie urobené iným spotrebiteľom voči navrhovateľovi, pričom dospel k rovnakému právnomu záveru o platnosti tohto právneho úkonu.

Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak dlžník právo čo do dôvodu a výšky písomne uzná, premlčuje sa toto za desať rokov odo dňa uznania. V danom prípade by k premlčaniu došlo až dňa 8. apríla 2021. Navrhovateľ podal návrh na súd dňa 9. augusta 2012, preto súd námietku premlčania akceptovať nemôže.

Dohodu o splátkovom kalendári však súd považuje za neplatnú podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť, lebo v nej chýba výška mesačnej splátky, ktorú má odporkyňa navrhovateľovi uhrádzať (ale len deň., ku ktorému má úhradu vykonať), a preto nie je zjavné v akej výške má odporkyňa dlh splácať. Pretože uznanie dlhu a dohoda o splátkach predstavuje dva osobitné právne úkony, platnosť jedného z nich nie je podmienená platnosťou druhého.

Z právneho hľadiska posúdil súd zmluvu pôvodného veriteľa a odporkyne ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase jej uzatvorenia, lebo išlo o poskytnutie peňažných prostriedkov pôvodným veriteľom v rámci predmetu jeho podnikateľskej činnosti odporkyňi ako spotrebiteľovi - fyzickej osobe, ktorá podľa zmluvy nekonala v rámci zamestnania, povolania alebo podnikania. Preskúmaním zmluvy súd zistil, že neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. g) a h) zákona č. 258/2001 Z. z. - konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru a ročnú úrokovú sadzbu. Účelom § 4 ods. 2 písm. g) citovaného zákona je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný ako dlho je povinný splácať úver, a preto treba, aby dodávateľ v zmluve časovo (dátumovo) špecifikoval konečnú splatnosť úveru na základe vstupných údajov (dátum poskytnutia úveru spotrebiteľovi, splatnosť prvej splátky, frekvencia, výška a počet splátok - obdobný právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/151/2012 zo dňa 19. septembra 2012). V predloženej zmluve je však uvedený len počet mesačných splátok (72) pričom dátumová špecifikácia konečnej splatnosti chýba. Z

počtu mesačných splátok nemožno vyvodit' konečnú splatnosť úveru ani matematicky, lebo ani splatnosť prvej splátky nie je v zmluve dátumovo špecifikovaná. Údaj o ročnej úrokovej sadzbe absentuje úplne.

Pretože zmluva neobsahuje vyššie uvedené náležitosti, považuje sa úver v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, čo znamená, že pôvodný veriteľ mal nárok len na vrátenie poskytnutej istiny zníženej o úhradu odporkyne. Z oznámenia o postúpení pohľadávky a z uznania dlhu má súd preukázané, že pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere navrhovateľovi. Podľa zmluvy a platobnej histórie poskytol navrhovateľ odporkyni sumu 2.987,45 Eur, z ktorej odporkyňa do zosplatenia uhradila sumu 251,61 Eur. Podľa tvrdení navrhovateľa uhradila odporkyňa po postúpení pohľadávky ešte sumu 146 Eur (15 Eur dňa 3. mája 2010, 15 Eur dňa 25. júna 2010, 15 Eur dňa 4. augusta 2010, 30 Eur dňa 18. októbra 2010, 10 Eur dňa 26. apríla 2011, 25 Eur dňa 28. júna 2011, 6 Eur dňa 9. augusta 2011, 10 Eur dňa 28. septembra 2011, 10 Eur dňa 14. novembra 2011 a 10 Eur dňa 12. decembra 2011). Navrhovateľ žiada zaplatenie istiny 2.737,79 Eur, úrok 1.235,65 Eur a 76,20 Eur titulom poplatkov (sankčných, za službu a za výber v hotovosti, a i.). Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru uložil súd odporkyni zaplatiť len rozdiel medzi poskytnutou istinou a jej úhradou v sume 2.589,84 Eur a vo zvyšku istiny, v úroku a v poplatkoch návrh zamietol. Pretože z predložených dôkazov súd ustálil, že odporkyňa dlhuje navrhovateľovi titulom istiny len sumu 2.589,84, je v zmysle § 133 O.s.p. vyvrátená domnienka založená uznaním dlhu, že odporkyňa dlhuje navrhovateľovi na istine sumu 2.808,79 Eur, keďže v konaní vyšiel najavo opak.

Navrhovateľ má nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý však nebol predmetom uznania, a preto je čiastočne premlčaný v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a patrí navrhovateľovi len za posledné 3 roky pred podaním návrhu, teda od 9. augusta 2009. Navrhovateľ si úrok z omeškania uplatnil len od 15. decembra 2009, od tohto dátumu mu patrí, ale len z istiny, a to vo výške určenej podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase prvého dňa omeškania, teda vo výške 9 % ročne. Ku dňu 15. decembra 2009 predstavoval dlh odporkyne na istine sumu 2.735,84 Eur ako rozdiel medzi poskytnutou istinou (2.987,45 Eur) a čiastočnými úhradami odporkyne do tohto dátumu uvedené v platobnej histórii (251,61 Eur), a preto súd priznal navrhovateľovi úrok z omeškania zo sumy 2.987,45 Eur od požadovaného dátumu 15. decembra 2009 do zaplatenia s tým, že postupne znižoval dlžnú sumu istiny podľa čiastočných úhrad odporkyne v súhrnnej výške 164 Eur uskutočnených od 3. mája 2010 do 12. decembra 2011. Vo zvyšku úroku z omeškania súd návrh zamietol.

Náhradu trov konania súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. pomerne rozdelil. Navrhovateľ bol úspešný v časti 63,95 % (2.589,84 Eur zo žalovaných 4.049,64 Eur), odporkyňa vo zvyšku, v ktorom súd návrh zamietol, teda 36,05 %, a preto čistý procesný úspech navrhovateľa ako rozdiel jeho úspechu a úspechu odporkyne predstavuje 27,90 % a v tejto časti má nárok na náhradu trov konania od odporkyne. Trovy navrhovateľa pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 242,50 Eur a za odvolanie v sume 242,50 Eur a trov právneho zastúpenia v sume 1.717,10 Eur (za 9 úkonov právnej služby po 151,05 Eur - prevzatie a príprava zastúpenia (rok 2012), podanie návrhu na súd dňa 3. augusta 2012, účasť na pojednávaní dňa 1. februára 2013, odpoveď na výzvu súdu dňa 11. februára 2013, účasť na pojednávaní dňa 4. apríla 2013, účasť na pojednávaní dňa 3. septembra 2013, odvolanie proti rozsudku dňa 23. októbra 2013, vyjadrenie k podaniu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne dňa 18. apríla 2016 a účasť na pojednávaní dňa 26. apríla 2016, spolu s režijnými paušálmi 2-krát po 7,63 Eur za rok 2012, 5-krát po 7,81 Eur za rok 2013 a 2-krát po 8,58 Eur za rok 2016, všetko zvýšené o 20 % DPH). Z uvedených súm predstavuje 27,90 % sumy 135,32 Eur na súdnych poplatkoch a 479,07 Eur za trovy právneho zastúpenia.

Súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov za pokus o zmier, ktorý nepovažuje za účelný na uplatnenie práva. Pohľadávka odporkyne bola splatná už pred podaním návrhu a nič nebránilo navrhovateľovi, aby sa svojho práva domáhal priamo na súde. Takýto úkon právnej služby sa javí ako umelé zvyšovanie trov konania na úkor odporkyne. Navyše navrhovateľ nepreukázal, že písomný pokus o zmier odporkyni zaslal. Súdu nepriznal navrhovateľ ani náhradu trov za vyjadrenie dňa 11. februára 2013, lebo tento úkon vykonal súčasne s úkonom odpoveď na výzvu súdu dňa 11. februára 2013, za ktorý súd navrhovateľovi náhradu priznal. Tieto vyjadrenia navrhovateľ zaslal súdu na základe výzvy na pojednávaní dňa 1. februára 2013, ktoré bolo za účelom získania odpovede odročené, pričom navrhovateľ sa mal vyjadriť aj k výzve súdu i podaniu vedľajšieho účastníka vo veci. Navrhovateľ sa vyjadril súčasne, obe podania urobila koncipientka právneho zástupcu navrhovateľa v ten istý deň, a

preto má súd za to, že ide o jeden úkon. S odmenou nepriznal súd navrhovateľovi za vyššie uvedené úkony ani náhradu režijných paušálov.

Súd uložil náhradu trov okrem odporkyne v rovnakom rozsahu vedľajšiemu účastníkovi na jej strane, ktorý v konaní zdieľa procesný úspech či neúspech „hlavného“ účastníka, na ktorého strane vystupuje. V zmysle § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník ako účastník v konaní rovnaké nielen práva ale aj povinnosti. Jednou z povinností procesného charakteru vyplývajúcou z ustanovení O.s.p. pre účastníka konania je aj povinnosť hradiť trovy konania. Súd poukazuje na to, že v prípade úspechu účastníka v konaní, priznávajú súdy náhradu trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupuje na jeho strane. Preto je od vedľajšieho účastníka spravodlivé požadovať, aby v prípade neúspechu účastníka, ktorého v konaní podporuje, znášal trovy konania.

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia, písomne trojmo prostredníctvom podpísaného súdu.

V odvolaní musí byť uvedené kto ho robí, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny, ako má odvolací súd rozhodnúť.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla spôsobiť nesprávne rozhodnutie,
- c) súd neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd dospel dokazovaním k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.